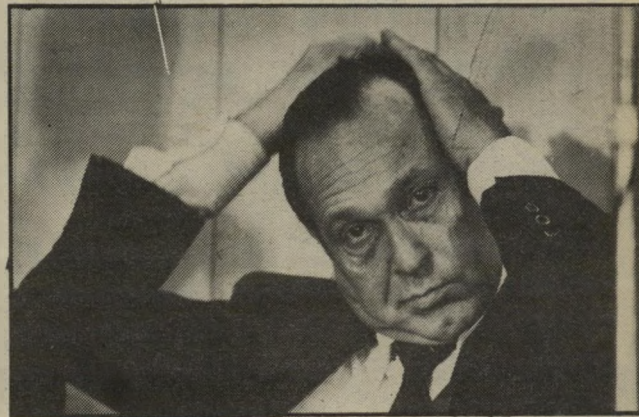

נפש מודעי מי יידע?

מודעי — כישלון או ניצחון? התשובות לכך רבות וסותרות, מכיוון שקשה להתמצא בשלל מהלכיו ותפניתיו של האיש: לפני כחודשיים וחצי יום יצחק מודעי פגישה עם ראש-הממשלה, יצחק שמיר, והציע לו לראשונה את ליכוד הליכוד.

על פי עדות מקורביו: "שרוני (מי) לוא) יכניס שינויים ברשימה, כפי שהיה בבחירות המוניציפליות. זה ממש רדף אותו!"

בהתייעצות בין השרים משה ניסים ואברהם שריר הוחלט שרק החיית הצעתו של ליכוד הליכוד עשויה לסיים את המשבר בכבוד. משה ניסים

מודעי הליכוד כמעט התפוצץ בגלל טלפון נעול

היה אמור להודיע על סיום המשבר כנאום דרמטי מעל דוכן הנשיאות, אולם ברקע ה-90 החליט לשוחח על-כך עם מודעי.

ההחלטה הוכיחה את עצמה כנכונה: מודעי — שהיה נתון עריון תחת סיוט שניו הרשימות — סירב, ותבע להיצמד להסכם גז'ל המקורי — צעד שפירושו הליכה נפרדת לבחירות. כשלב זה ירדה פלאים התמיכה

עובדה בלתי-ידועה זו מבלבלת לחלוטין את אפשרות פיענוח מהלכיו האחרונים. שמיר, שהופתע מאוד מהצעה, בירך עליה ומכאן — הפתעה הרבה על הצעד האמיקי — שנקט מודעי ביום הראשון שעבר, בעת כינוס מרכז הליברלים: המלצה על הליכה נפרדת לבחירות. מודעי הפתיע בכך לא רק את שמיר, כי אם גם את ארבעת השרים שאיתם התייעץ (גרעין סת) כיכב באותה עת בוועידה הכלכלית שניות ספורות קודם לכן. בחדר ההתייעצויות, ההסבר לתפנית החדה בעמדתו: גישושה מהיר במרכז הבהיר לו שיש פחד במרכז מליכוד הליכוד. (להיות חבר בין 240 חברים — זה משהו אחד, להיות חבר מרכז המונה יותר מ-1000 חברים — זה סיפור שונה לחלוטין!) הסביר לו חבר מרכז הליברלים.

כשבוע שעבר, לעומת זאת, יכול היה מודעי לתפוס טרמפ על קבוצת שלמה להט, יצחק ברמן, דודר זינגרמן, אריה דולצ'ין ועוד. מודעי, שהיה בשוגג, החליט להעביר את הצעתו, שקצרה תשואות סוערות, בו במקום.

אבל מה? מישו קילקל לו. האדם האחראי אולי יותר מכל להמשך ההליכה המשותפת של חרות והליברלים אינו השר משה ניסים. כי אם חבר מרכז אנונימי, ושמו — צמח ישי (נציביהמים), הממשיך לסיעת ניסים, שקם והתחיל לצעוק על מודעי על הדרך הברוטלית והלא-דמוקרטית ש' הוא מנהל בה את הישיבה.

מודעי — מנהיג עם אתם-זוכרים? כמה אחוז כישורים — נחנל, התקפל מהצעתו והתיישב.

כשלב זה אירץ אברהם שריר להתקשר עם יצחק שמיר, שציל את המצב, אולם הטלפון בחדר ההתייעצויות היה נעול!

בגלל טלפון נעול כמעט והתפרק הליכוד, אך הדרוון של המיפלגה, המתמחה בנייני נשים ומטאטאים, הועיקה את אנכיבתו, והמשבר נדחה — המנת שמיר לנאום בפני מרכז אילצה את מודעי להתאור כסבלנות, צעד שפעל בדיוק נגדו.

את ישיבת-המרכז הבאה, ביום הרביעי, קבע יושב-ראש הנשיאות, יצחק מודעי, על דעת עצמו, ולא על דעת נשיאות המיפלגה כולה. זה צעד הסתלקים. בין היום הראשון והרביעי הסתובב מודעי רדוף סיוט אחד ויחיד,

מישטרה 1984!

מה קורה במישטרה? הפרשיות המתפוצצות לאחרונה כ' עיתונות (אסף חפץ, איתן גולן) הן רק קצה הקרחון של אוירת נכאים ופחד מחלט. קצינים צוברים "תיקים" איש נגד רעהו ליום סגריר.

ביקור במפקדת מישטרה עלול לזעזע אדם שאינו מעורה יומיומית בנעשה: בעת שיחות עימי מצמידים קצינים בכירים כיסאות חורקים לדלתות חדריהם. מסתבר שלאופנה זו יש הסבר מוצק: אף אחד במישטרה, תהיה דרגתו אשר תהיה, לא יכול להרשות לעצמו להיות מופתע על-ידי אורחים בלתי-רצויים.

קצין בכיר, ששמו הועלה בהקשר לאחת הפרשיות, פותח את תיק ה"גיימס-בוני" שלו לפני. למי שחוכה, כמוני, לשלל מיסמכים סודיים — נכונות הפתעות בצורת תמימקלע ושני אקדחים. הנשק, מסתבר, מלווה אותו מכיוון שהוא מסתובב עם אינפורמציה בלעדית העלולה להפיל כמה ממפקדיו: "מה שכטות, בטוח", הוא כותב לי. מדוע כותב? גם זו נורמה מקובלת בחוגים מסוימים במישטרה — לנהל שיחות-הסוואה קולניות במקביל להתכתבות עניינית. (מחשש מפני ציטות, למי שעדיין לא נכנס לאווירה). לפחד יש אחיזה המציאות:

חבר-כנסת מסויים, שזכה ב' היכרות אינטנסיבית עם שיטות המישי טרה בשנים האחרונות, מספר: "בכל פעם שהייתי מתקיף את א"בצ"ן או את קרתי בוועדת-הפנים, היו מופיעים למחרת פירסומים בעיתונות על התקדמות בחקירת התיק נגדי... הכל מתחיל, חכי עד אחרי הבחירות", הוא ספק מטיח ספק מאיים.

חבר-כנסת אחר גילה באותו פורום — ועדת הפנים — שחשב כמה פעמים על התאבדות, וזיזע את הנוכחים בישיבה. אחרי הישיבה ניגש אליו המפכ"ל, איצ'ב, ונוף בו בתוכחה: "בשביל מה לך לספר רברים כאלה?" זה כאשר לאורחים. גורלם של השוטרים, שאינם מתיישרים עם הקו, גרוע מזה: שורת שמות כמו איתן גולן (שטוטר אחרי שהיה ראש צוות החקירה-המיוחד שחקר את הפרשיות הקשורות בכבוד ארבול) או "עקב מורגנשטיין" (שטוטר אחרי שסירב להעביר למפכ"ל איצ'ב מקורות מודיעין, מחשש מהשימוש שיעשה בהם) מבהירה את גורלו של דון קישוט מישטרה.

התיצאה: במישטרה מסתמנת נטיה בקרב שוטרים רבים לתת את קולותיהם למערך, בתיקווה שחילופי השלטון יביאו לחילופי המפכ"ל וכמה מאנשי שלומם בצמרת המישטרה.

אין ספק שעונש כבד כמו התנזרות מאמצעי-התיקשורת, לגבי רודיפיר סומת כמו פלאטו, הוא קשה מנשוא. הוא כבר שילם את המחיר וספק אם ישלם יותר:

ב'24 במרס 1984, הוגש סוף-סוף, הערעור של פלאטו לבית-הדין העליון.

"ומה עכשיו?" אני שואלת. "רצים לכנסת, משיכים פלאטו ועוזריו באופטימיות, ומפרטים שער שתתקבל החלטה... ואולי אחר-כך אפשר לדרוש הרוב נוסף בן חמישה שופטים וכו' וכו'.

בינתיים, ההכנות הן בעיצומן לקראת נאום-הבחירות של מס' 1 בתנועה: קול-האזרחים המאוכזרים (בואו נלך לשכונת התיקווה — אין פה מה לאכול!) מתארגן ליציאה. "הזקקה" עובד כאן שעות נוספות, ותוך דקות הווילה מתרוקנת, ואילו פלאטו, "האיש הבורד", צועד לעבר הבימה שעליה כתובה הסיסמה שבנחרזה: "פלאטו — כלב-השמירה שלך בכנסת".

למי שנפלו בחלקו הכבוד והזוהר לבקר בבית המועצה, ולשמוע סיפורים על חציאת חתולים המפורזים כל בוקר על הרשא, פרי עבודתם של כלבי-השמירה (האמיתיים) שלו — יודע: פלאטו מבין בכל-בשמירה.

במדינה

עיתונות בית הרוד טומי

למנכ"ל לשעבר של רשות-השידור לא ממתין שטיח אדום ב"מעריב"

בחדש הבא, אחרי היעדרות של קצת יותר מחמש שנים, ישוב יוסף לפיד לפרסם את הגיגיו בצהרון מע-ריב. אחרי השלמת תקופת כהונה אחת כמנכ"ל רשות-השידור שב לפיד לכור מחצבתו.

לפיד חוזר למעריב מרוגז מאוד. הוא היה בטוח שיפרשו לפניו שטיח אדום ושהוא יקבל בעיתון תפקיד נכבד. זה לא קרה.

זעם ומרירות, טומי לפיד תיכנן ששובו ליווה כפרישת שמואל שניצר ואו הוא, המנוסה, ייכנס לנעליו. הוא גרס כך משום ששניצר חגג כבר את גיל היציאה הרישמית לפנסיה (הוא יהיה בן 66 בעוד חודשיים). אבל שניצר אינו פורש וגם לא קבע מועד-פרישה בעתיד הנראה לעין. במעריב בטוחים ששניצר לא יפרוש לפני סוף 1986.

ואם לא להחליף את שניצר, קיווה לפיד לקבל לפחות מעמד של עורך. כמו משה ז"ק, או באין ברירה, של סגן-עורך. גם זה לא ניתן לו. באחרונה הירבה לפיד לקיים פגישות עם אנשי מעריב. אך לא בבית מעריב. הוא קבע את מישכנו בקפיטריה של בית הספור ברחוב קפלן בתל-אביב. לפיד היה מלא אדם ומרירות וביקש שיעזרו לו לבסס את מעמדו. כאב לו שמעמדו עלול להיות נחות.

המנכ"ל לשעבר נגש עם כולם: עם אותם הנמנים עם המהנה הימני הקיצוני בצהרון, עם בעלי אורניטציה שמאלית, וגם עם הצעירים. שעברו איתו זמן קצר בלבד. מכולם הוא ביקש בקשה זוה: שיעזרו לו ליצור לעצמו תרמית חיובית במעריב. הוא חזר והסביר שהוא אדם נוח-לבביות, מיטיב עם עובדים, עיתונאי שאין לו מתחרים — גם ככתובה, גם בעריכה וגם בידע מינהלי. הוא גרס שביכולתו להביא את הצהרון לזינוק מרשים, במילחמה המתמדת נגד ידיעות אחרונות.

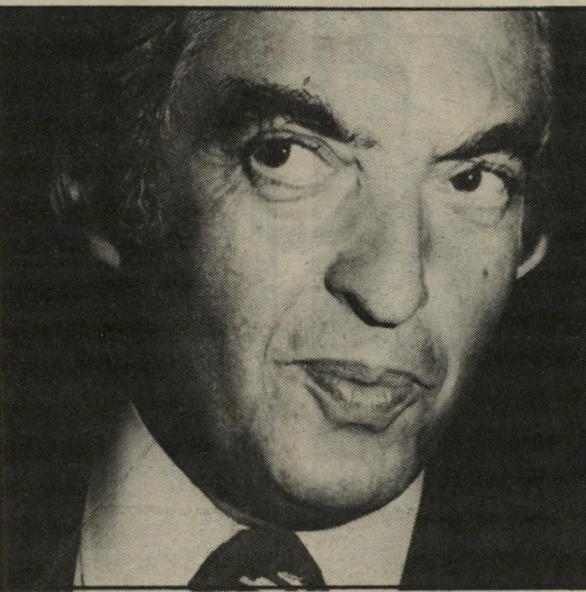
לפיד גם התייחס למה שעבר עליו ברשות-השידור. לדעתו, השינאה ברשות-השידור כלפיו היתה שינאת חניב, שנבעה מרישעות וצרות-עין. **מספרות ובריאות**, למנכ"ל לשעבר היה גם מה לומר לגבי תפיסת-העולם של הצהרון הימני. לדבריו, נראה מעריב כזמן האחרון, אולי שלא בצדק, בעיני חלק מהציבור, כנוטה לכיוון שמאל. אם זה נכון ואם לא, לדעתו צריך להחזיר למעריב את האיזון הלאומי, ושזה ייראה.

בסיכומו של דבר: לפיד בן ה-53 לא היה רוצה ששיבתו לעיתון, שקרא לו פעם "בית", תהיה פאתטית, כפי שהיתה יציאתו מרשות-השידור — שם, כזכור, לא הודיע לו איש רישמית שהוא לא יכתוב תקופת כהונה שניה. על מחליפו הוא למד מקריאה בעיתונים. השרולה שהפעיל, לא עזרה לו, והוא האיש שהליכוד הביא לרשות-השידור כדי להביא לאיזון בשידורים, נורק על-ידי שולחיו.

למעשה היה טומי לפיד, אוהב המסעות. אמור לצאת לחודשים לחו"ל, ורק אחר-כך לשוב למעריב. אך סיבות שונות, ביניהן גם בריא-תיות, השאירו אותו בתל-אביב. עתה הוא מתעתד לנחות מחדש בעיתון, שבנכותו הוא הגיע לתפקיד מנכ"ל רשות-השידור. אך הנחיתה עתידה להיות רחוקה ממושלת.

לפיד, מישפטן בהשכלתו, הוא גם מחזאי לעת מצוא (הכוש עשה את שלו) וגם מחבר מדריכי-מסעות (מדריך לפיד לאירוזה).

כלב השמירה שלך בכנסת!

פלאטו-שרון חלקי-חתולים על הדשא

הצבע פאישין — האיש המבין? זו הסיסמה שהיתה אמורה להכניס את אתם-יודעים-מי לכנסת: האיש אולי מבין, אני, לעומת זאת, פחות מבניה כיצר במשך שנים מתנהל לו בניחותא מישפט המרינה נגדו בעניין אי סדרים ותשלומים כמסע הנחירות לפני-הקודם (1977) שלו לכנסת, שהסתיים בהצלחה, והנחיל לנו ארבע שנים בלתי-נשכחות שלו בכנסת. נכון לעכשיו, תלויים נגד סמואל פלאטו-שרון תישעה חודשי מאטר בפועל. מה שלא מפריע לו להקים רשימה לכנסת, (הפעם הוא לא רץ "בודד", אלא עומדים לרשותו מוכי